

Podivný dědictví

Komunál

U křesla v rohu pod oknem,
kde sedávals a básně si čet,
v té tmě, kde zůstal i tvůj sen,
tam teď smutně leží jen tvůj pes.

Chtěl jsi, aby lidi cos měl rád
neměli bídu ani hlad
zatím ses celej život hnal
teď knihu si zavřel a jseš sám.

Dokud' voda teče, pijou z ní,
až pramínek vyschne co pak sním
zestárlej pleyboy, co všem dal
u brány do nebe tiše stál.

Knížku už nikdo nesebral
leží tam a bude ležet dál
jenom pes je smutnej a nechce jíst,
jeho pán už s knížky nechce číst.

Ať si nemyslej...že budu při zdi v nebi stát
dám si nalejt...s cizí dámou půjdu spát...
alsoň jednou...žít podle vlastních pravidel
jen mě mrzí...že jsem to dřív nevěděl...

To si dáme - v tomhle baru nebeským
zedník, řezník - všichni s holou prdelí
dole zuří - válka příbuznej je vrah
o tvý auto - o tvou chatu na horách

Na to serem - ať si to všechno seberou
jednou za rok - ať mi kytku donesou
budu na ně - z láskou vzpomínat
až se mě budou - válet v peřinách

Strejda s tetou na víkend jedou ven
je to divný, že s tvým žigulem
kamarád co na pohřbu hold ti vzdal
mezi nohy, tvý ženě ruku dal.

Nezbejvá, než se tomu všemu smát
tvý děti dávno pijou na horách
jenom ten pes, co měl tě rád
tomu je smutno a nechce žrát...